

Γιατί ο Βέντερς αποσύρει ταινία με την Κίνσκι

το κλίμα της ταινίας έχει ουσία και δυναμική σε αυτό που τελικά η ταινία πρεσβεύει.

Ο σώζων εαυτόν σωθήτω

Όπως φαίνεται και από τον ξένο τίτλο της, «Life in a beat», με τον οποίο πρωτοπαίχτηκε στο περσινό Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης, η ζωή είναι ένας ρυθμός ασταμάτητος και εν τέλει με πολύ άσχημες εκπλήξεις για την εικοσάχρονη Λένα (Ελίνα Τσιορμπατζή), το κεντρικό πρόσωπο της πρώτης μεγάλου μήκους ταινίας της Αμέρισσας Μπάστα «**Μικρές ανά-σες**» (Ελλάδα, 2025). Ωστόσο εκείνη επιμένει να παλεύει με τα ποικίλα μέτωπα εναντίον της – δεν μπορεί εξάλλου να κάνει και διαφορετικά. Χάος στο σπίτι της, όπου η αλβανίδα θετή μητέρα (Λούλι Μπίτρι) εργάζεται κατ’ οίκον κομμώτρια, την ώρα που ο έλληνας πατέρας (Αντώνης Τσιοτισιόπουλος) είναι αραχτός όλη μέρα στον καναπέ ζώντας από το επίδομα ανεργίας. Υπάρχει και ένας μικρός θετός αδερφός, οπότε άσ’ τα να πάνε. Η Λένα χάνει τη δουλειά της στο σουπερμάρκετ, αλλά τη διεκδικεί ξανά με το επιχείρημα ότι ήταν έγκυος ενώ είχε απολυθεί – άρα κάποιος άλλος θα πρέπει να απολυθεί στη θέση της. Και ας μην μπούμε καλύτερα στο θέμα του κυρίου (Δημήτρης Κίτσος) που έχει επίσης την ευθύνη της εγκυμοσύνης. Εν ολίγοις, χειρότερα δεν γίνεται σε αυτή την ωμά ρεαλιστική και πολύ δυσάρεστη ταινία «ελληνικής μιζέριας» που αφουγκράζεται την πιο άσχημη πλευρά της εργατικής τάξης στη σύγχρονη αθηναϊκή κοινωνία και λέει ότι τελικά ο σώζων εαυτόν σωθήτω είναι το μόνο σύνθημα που έχει πια σημασία. Η σκηνοθέτρια (στην πρώτη μεγάλου μήκους ταινία της) δίνει χώρο στους ηθοποιούς να δουλέψουν με όρεξη τους ρόλους τους – και πράγματι τόσο η Τσιορμπατζή όσο και ο Τσιοτισιόπουλος είναι θαυμάσιοι (οι καλύτερες σκηνές της ταινίας είναι οι αναμεταξύ τους κόντρες).

Ελλάδα σε κρίση x3

Αξιόλογο το πείραμα της κινηματογραφικής εταιρείας Tanweer με την «**Ελλάδα 3.0**», ήτοι τρεις ταινίες μικρού μήκους στο πακέτο της μιας μεγάλου μήκους με κανονική είσοδο στα σινεμά. Οι τρεις αυτές ταινίες είναι οι «Χους ει και εις χουν απελεύσει» του Δημήτρη Παπαθανάση, «100 χρόνια μπροστά» του Μιχάλη Γιγιντή και «Planet balcony» της Ιωάννας Κρυωνά. Σεναριακά δεν έχουν καμία σχέση μεταξύ τους, αλλά κοινό χαρακτηριστικό και των τριών είναι ότι μιλούν για μια Ελλάδα σε κρίση, κάτι βεβαίως που συμβαίνει με το 90% των ανεξάρτητων ελληνικών ταινιών, μικρού ή μεγάλου μήκους. Όλες οι ιστορίες παρουσιάζουν ενδιαφέρον, όλες ξεκινούν με πολύ καλές προθέσεις, αλλά στην περίπτωση των δύο σου μένει η αίσθηση του ανεκπλήρωτου. Η πιο ολοκληρωμένη είναι σίγουρα η πρώτη, «Χους ει και εις χουν απελεύσει», μια «μαύρη» ιστορία εκμετάλλευσης και εγκλήματος με φόντο ένα νεκροταφείο όπου κυριαρχεί η διαφθορά. Από τον υπεύθυνο του Δήμου που ορίζει τη χωροταξία των τάφων (με τις ανάλογες μίζες) μέχρι τον ιερέα του κοιμητηρίου, τον οποίο ο πρώτος εκβιάζει. Η θρίλερ διάσταση που ο Παπαθανάσης δίνει στην ταινία ταιριάζει καλά και όταν το φιλμ τελειώνει, το σκέφτεσαι. Η τρίτη ταινία, «100 χρόνια μπροστά», είναι κάτι σαν χρονολόγιο των πιο χαρακτηριστικών ημερομηνιών στην ιστορία του ΠΑΣΟΚ, οι οποίες ταυτίζονται με σημαντικούς σταθμούς στη ζωή ενός ανθρώπου (Αντώνης Τσιοτισιόπουλος), που προφανώς έχει ψυχολογικά τραύματα, όπως αντιλαμβανόμαστε, ενώ τις αφηγείται σε έναν καφετζή (Κώστας Φυτίλης). Ο Τσιοτισιόπουλος σε κερδίζει, αλλά το ίδιο το φιλμ σε αφήνει με την αίσθηση του «ε και;». Στο «Planet balcony»

Ο γερμανός σκηνοθέτης Βιμ Βέντερς ανακοίνωσε χθες ότι αποσύρει την ταινία του τού 1975 «Λάθος κίνηση» από τη διανομή λόγω μιας σκηνής στην οποία η ηθοποιός Ναστάζια Κίνσκι, τότε έφηβη, παρουσιάζεται γυμνή. «Συνειδητοποιώ τώρα ότι η Ναστάζια θα έπρεπε να είχε προστατευθεί καλύτερα», δήλωσε ο σκηνοθέτης

σε ανακοίνωσή του, ζητώντας συγγνώμη από την ηθοποιό που είχε ζητήσει την αφαίρεση της σκηνής. Στη σκηνή, η τότε 13χρονη γερμανίδα ηθοποιός είναι ξαπλωμένη σε ένα κρεβάτι, όπου ένας ενήλικας άνδρας την ηλθισάζει. Στα τέλη Μαΐου, η 65χρονη Κίνσκι ανέφερε σε συνέντευξή της στη γερμανική εφημερίδα

«Süddeutsche Zeitung» ότι προσπαθούσε ανεπιτυχώς εδώ και χρόνια να πείσει τον 80χρονο Βέντερς να κόψει τη σκηνή. «Ήταν η πρώτη μου ταινία, ήταν ο πρώτος μου σκηνοθέτης και δεν με προστάτευσε. Παρόλο που στα 13 μου δεν καταλάβαινα ακόμα πολλά, καταλάβαινα ήδη όμως ότι αυτό δεν ήταν φυσιολογικό», είπε η ηθοποιός.

Πήγα - είδα 30 εικαστικές στάσεις γύρω από το Αστεροσκοπείο

Μια ομαδική έκθεση καλεί τους επισκέπτες να επανεξετάσουν την κλιματική κρίση

ΤΗΣ ΜΑΙΡΗΣ ΑΔΑΜΟΠΟΥΛΟΥ

Ενας καμένος κορμός από την Πεντέλη κρέμεται ανάποδα, κοιμένος στα δύο, σαν σφάγιο. Πλάι του τα απομεινάρια μιας πόλης - μακέτας δημιουργούν ένα ψυχοτοπίο, «έναν ενδιάμεσο χώρο όπου η συνάντηση με την καταστροφή είναι ασφαλής». Με αυτά τα λόγια περιγράφει ο Κλάιντι Τσάνο το έργο του που πρέπει να ξετρυπώσει το βλέμμα στις παρειές του λόφου των Νυμφών, στον περιβάλλοντα χώρο του Αστεροσκοπείου. Λίγα μέτρα μακριά, σε μια σπηλιά που απαιτεί να σκαρφαλώσεις για να την πλησιώσεις, μια οικοσκευή – εύπλαστη και σχεδόν διάφανη – αιωρείται από την οροφή στο έργο της Άννας Προβατάρη, ενώ στο ενδιαμέσο, σαν μόνιμοι κάτοικοι του μη αστικού τούτου τοπίου στην καρδιά της πόλης, οι παράξενοι φύλακες του Κώστα Κοϊνού, μοιάζουν να έχουν πλαστεί από τα υλικά και τα χρώματα της φύσης. Είναι μερικές μόνο από τις 30 εικαστικές στάσεις που έχουν δημιουργηθεί στον κήπο που περιβάλλει το Αστεροσκοπείο Αθηνών. Ο χώρος, που είχε μεταμορφωθεί από την εικαστική παρέμβαση του Αντριαν Βίλα Ρόχας και του οργανισμού NEON το 2017, ενεργοποιείται και πάλι μέσω μιας ομαδικής αντί τη φορά έκθεσης, με τη συμμετοχή 22 καλλιτεχνών. Και υπό τον τίτλο «Servare Intaminatum. Κλιματική κρίση – Από το αόρατο στο ορατό ή πώς να αναπαραστήσεις το αδιανόητο» καλεί τους επισκέπτες να επανεξετάσουν την κλιματική κρίση όχι μόνο ως περιβαλλοντική καταστροφή, αλλά ως απόρροια των πολιτικών και οικονομικών συστημάτων που κυριαρχούν στον πλανήτη. «Η έκθεση μας καλεί να φανταστούμε τη Γη όχι ως αντικείμενο εκμετάλλευσης, αλλά ως ζωντανό σώμα, εύθραυστο και κοινό. Το ερώτημα, ίσως τελικά, δεν είναι πώς θα σωθεί ο πλα-

νήτης, αλλά πώς θα μάθουμε να ζούμε χωρίς να λειτουργούμε ως παράσιτα», επισημαίνει ο επιμελητής της έκθεσης, Δημήτρης Τρίκας. Μαύρες πλαστικές μεμβράνες μεταμορφώθηκαν σε νήμα για να υφανθούν με δυο διαφορετικές πλέξεις τα χαλιά της Πανδώρας Μουρίκη πλάι στα λευκά με ατραντέδες παραδοσιακά σεντόνια της. Στα φωτογραφικά καρέ της Εφης Χαλιωρή πρωταγωνιστούν τα κατάλοιπα από ένα διαλυτήριο αυτοκινήτων, ενώ ένα μεγάλο ποσό πλαστών χαρτονομισμάτων έχει «κρύψει» σε ένα εγκαταλειμμένο βαν ο Δημήτρης Αλειθινός. Την απορία γιατί δίπλα στο ημίεργο που άφησε πίσω του ένας αρχαίος γλύπτης στο εργαστήρι του οι διοργανωτές «ξέχασαν» ένα σωρό από παλέτες και σακούλες σκουπιδιών δημιουργούν τα μαρμάρινα παραπλανητικά έργα του Ανδρέα Λόλη. Πριν φύγετε μην παραλείψετε, μεταξύ άλλων, να γνωρίσετε τα πολλά πρόσωπα ενός τρελού στις 12 οθόνες του Πάνου Σκλαβενίτη, να περιεργαστείτε την κουβέρτα από συσκευασίες χαπιών της Πέγκυς Κλιάφα, τις διάτρητες ζωγραφισμένες στο χαρτί καλύβες του Δημήτρη Εφέογλου – στο εσωτερικό του μουσείου του Αστεροσκοπείου – και να εντοπίσετε τον Οσάμα Μπιν Λάντεν και τη Lady Gaga στον μαρμάρινο διάδρομο του Παναγιώτη Κουλουρά.

Info

Η έκθεση «Servare Intaminatum. Κλιματική κρίση – Από το αόρατο στο ορατό ή πώς να αναπαραστήσεις το αδιανόητο» από απόψε στις 19.00 έως και τις 4 Ιουλίου στο Εθνικό Αστεροσκοπείο Αθηνών (Λόφος Νυμφών) από Τετάρτη έως Σάββατο, 19:00-22:30

► Ενα μεγάλο ποσό πλαστών χαρτονομισμάτων έχει «κρύψει» σε ένα εγκαταλειμμένο βαν ο Δημήτρης Αλειθινός